

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

(ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.)

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διὰ μῆνας τρεῖς . . . δραχ. 3
Διὰ μῆνας ἑξή . . . 6
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διὰ μῆνας τρεῖς . . . 4
Διὰ μῆνας ἑξή . . . 7
Οἱ μαθηταὶ πληρώνουσιν εὐκολίαις
χάριν τῆν συνδρομῆν τῶν κατὰ
μῆνα . . . δραχ. 1
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λε-
πὲν 15 ὁ στίχος

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. διδ' ἀκόλου καὶ
τοῖς ἐπιστάταις τ' Ἰ. Ταχυδρο-
μίων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ.
Ἑλλήν. Προξένους καὶ τοῖς ἰδι-
αιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότη.
Πᾶσα δόσοληψία ἐνεργεῖται διὰ
τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελοπούλου
τυπογράφου.
Ἐκδίδεται ἑπταεὶς τῆς ἐβδομάδος,
κατὰ Σάββατον.

Ὅχι οἱ πολλοὶ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀγαγινώσκοιτες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήναι, τὴν 22 Νοεμβρίου 1852.

Περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι δούλων.

Δούλους ὠνόμαζον οἱ ἀρχαῖοι τοὺς σήμερον κοινῶς λεγομένους
Σκλάβους. Δουλεία ἢ δουλοσύνη ὑπῆρχε καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ
Ἀριστοτέλης λέγει (Πολιτ. α. 3) ὅτι, « οἰκία δὲ τέλειος ἐκ δούλων
καὶ ἐλευθέρων » καὶ ὅτι εἶναι « ὁ δούλος ἔμφυχον ὄργανον »
(Ἠθικ. Νικομ. Η. 13). καὶ « κτῆμά τι ἔμφυχον » (Πολιτ. α. 4).
Οὐδαίς τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ἐλάλησέ ποτε κατὰ τῆς δουλείας, ὡς
περὶ κακοῦ πράγματος ἠθικῶς. Ὁ Πλάτων μόνον ἐν τῇ Πολιτείᾳ
αὐτοῦ λέγει, ὅτι οἱ Ἕλληνας δὲν πρέπει νὰ ἔχωσι δούλους Ἕλληνας
(Πολιτ. ε. σελ. 469). Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ὑπερασπίζεται τὸ σύστημα
τῆς δουλείας, ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τοῦ φύλου, καὶ λέγει ὅτι, τὸ ἀν-
θρώπινον γένος διαίρεται φύσει εἰς ἐλευθέρους καὶ δούλους, δούλους
θεωρεῖ πάντας τοὺς μὴ Ἕλληνας, καὶ ἐπομένως τὴν υποδούλωσιν
αὐτῶν δεδικαιωμένην φυσικῶς. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι κατὰ τοὺς
ἀρχαιοτάτους χρόνους δὲν ὑπῆρχον δούλοι ἐν τῇ Ἑλλάδι (Ἡροδ. σ.
137. Φερεικρ. παρ' Ἀθηναίω σ. σελ. 263). Πλὴν εἰς τὰ Ὀμηρικὰ
ἔπη γίνεται λόγος περὶ δούλων, δὲν ἦτον ὁμοῦ τῶσδε γενικῶν τοῦτο,
ὡς εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους Ἕσείνοι ἦσαν δορυβάται, ὑπηρετοῦν-
τες τοὺς κατακτητὰς. Ἀπαντῶμεν ἔτι καὶ ἀγοροπωλήσεις τοιούτων
(Ὀδυσ. Ο. 483). Ἡ ὑπηρεσία αὐτῶν περιωρίζετο, κατ' ἐκείνους
τοὺς χρόνους, ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν πλουσίων.

Δύο εἶδη δούλων ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι πρῶτον, οἱ
ὑπὸ εἰσβαλόντων ξένων φυλῶν καθυποτασσόμενοι, κυριευμένης
παρ' ἐκείνων τῆς τούτων χώρας, καὶ διατελοῦντες ἐν αὐτῇ τοῦ λοι-
ποῦ ὡς δουλοπάροικοι. Τὴν γῆν ὠκειοποιούσιν οἱ κατακτητὰι, οἱ δὲ
πρῶτην κτήτορες αὐτῆς ἐκαλλιεργοῦν αὐτὴν καὶ ἐξῶν ἐξ αὐτῆς, πλη-
ρόντοντες τοῖς κυρίοις αὐτῶν ὠρισμένον μίσθωμα ἦσαν ἔτι ὑπόχρεοι
οὗτοι νὰ ὑπηρετῶσιν ἐν πολέμῳ τοὺς ἰδίους κυρίους. Δὲν ἠδύνατο
ὁμοῦ οἱ κύριοι νὰ πωλῶσιν αὐτοὺς ἐκτὸς τῆς πατρίδος τῶν, οὔτε νὰ
χωρίζωσιν αὐτοὺς τῶν οἰκογενειῶν τῶν. Ἐπιτρέπετο ἔτι αὐτοῖς νὰ ἀ-
ποκτῶσιν ἰδιοκτησίαν. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ Εἰλωτες ἐν Σπάρτῃ, οἱ Πε-
νέσται ἐν Θεσσαλίᾳ, οἱ Βιθυνοὶ ἐν Βυζαντίῳ, οἱ Καλλικύριοι ἐν Συ-
ρακούσαις, οἱ Μαριανδουνοὶ ἐν Ἡρακλείᾳ τοῦ Πόντου, καὶ οἱ Ἀρα-
μιῶται ἐν Κρήτῃ. Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν δούλων ἦσαν οἱ ἀργυρώνητοι,
ἢ χρυσώνητοι (Ἰσοκ. Πλάτ. σελ. 300 ἐκδ. Στεφ.) οὗτοι ἦσαν τελεία
ἰδιοκτησία τῶν ἀγοραζόντων αὐτοὺς κυρίων, δυναμένων νὰ διαθετῶ-
σιν αὐτοὺς ὡς κτήματα καὶ κτήνη, καὶ οὗτοι ὠνομάζοντο κυρίως
δούλοι, τοιοῦτοι [δὲ ἦσαν αἱ ἐν Ἀθήναις, οἱ ἐν Κορίνθῳ κλ. Εἰς τὰς
ἐμπορικὰς πόλεις ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτον μέγας, ἐξεπλήρου δὲ ἔργα
διάφορα, ὡς οἱ ἐν ταῖς νῦν πόλεσι βιομήχανοι, τεχνῖται καὶ ἐργά-
ται. Εἰς τὰς πτωχοτέρας πολιτείας, ἔνθα δὲν ὑπῆρχε κυκλοφορία
κεφαλαίων, ἀλλ' ἐξῶν οἱ κάτοικοι ἐκ τῆς γεωργίας κυρίως, ὑπῆρχον
ὀλίγοι δούλοι, οὕτω εἰς τὴν Φωκίαν, καὶ εἰς τὴν Λοκρίδα, λέγουσιν, ὅτι
δὲν ὑπῆρξαν ἀρχῆθεν δούλοι τοιοῦτοι, (Ἀθην. σ. σελ. 264, Clinton.
F. H. II. σελ. 411. 412). Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν δούλων ἠγορά-
ζετο, ὀλίγοι μόνον ἐγεννῶντο ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ κυρίου, καὶ διότι αἱ γυ-
ναῖκες ἦσαν ὀλίγαι ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ διότι ἡ
συνοίκησις αὐτῶν δὲν ἐνεψυχοῦτο, ἐπειδὴ ἐθεωρεῖτο εὐθηνότερον ν' ἀ-
γοράζῃ τις δούλους, ἢ νὰ παράγῃ τοιούτους ἐκ τῆς συζυγίας τῶν
ὑπαρχόντων αὐτῷ. Ὁ γεννώμενος ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ κυρίου αὐτοῦ δού-
λος ὠνομάζετο Οἰκοτρίψ. Ὁ δὲ ἀγοραζόμενος Οἰκέτης (Ἀμμών. καὶ
Σουῖδ. ἐν λ.) Ὁ ἐκ πατρὸς δούλου καὶ μητρὸς δούλης γεννώμενος
ἐλέγετο ἀμφίδουλος (Εὐσταθ. εἰς Ὀδύσ. Β. 290). Ἐάν οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ ἀμφοτέροι ἦσαν οἰκοτρίβες ὁ γεννώμενος ἐξ αὐτῶν ὠνομάζετο
Οἰκοτρίβαιος (Πολυδ. Γ. 76). Κατὰ τὸ ἔθνηκον δίκαιον τῶν Ἑλλήνων,
εἰ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτισθῶμενοι ἔχθροὶ ἦσαν ἰδιοκτησία τοῦ νικητοῦ
(Ξενοφ. Κυρ. II. II. 5. § 73). Ἦτον δὲ συνήθεια γενικῶς ν' ἀποδί-

δωσι τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ὁμοειθεῖς αὐτῶν αἰχμαλώτους, λαμβά-
νοντες λύτρα. Ἐπομένως πάντες οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι δούλοι, ἐξαιρουμέ-
νων τῶν περὶ ὧν διελάβομεν ἀνωτέρω δουλοπάροικων, ἦσαν ἐσθῆραροι.
Ἐκ χωρίου τινος τοῦ Τιμαίου (Παρ' Ἀθηναίω σ. σελ. 265.) ἐξάγεται
ὅτι πρῶτοι αἱ Χίοι μετέβησαν τὸ δουλεμπόριον παρ' αὐτοῖς δὲ ἦσαν
συγκριτικῶς πρὸς τοὺς ἐλευθέρους πλείονες οἱ δούλοι ἢ εἰς πᾶν ἄλλο
μέρος, ἐκτὸς τῆς Σπάρτης, (Θουκ. Η. 40). Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους
χρόνους, μέγαν ἀριθμὸν δούλων ἐχορήγει ἡ πειρατεία, συνελάμβανον
τούτους εἰς τὰ παράλια. Ἡ κυριώτερα δὲ πηγὴ τῆς δουλαγωγίας ἦτον
αἱ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, αἱ ὅποια εἶχον συχνὰς
ἀφορμὰς νὰ λαμβάνωσι τοιούτους ἐκ τῶν πλησιοχώρων αὐτοῖς μερῶν
τῆς ἐνδοτέρω Ἀσίας. Μέγας ἀριθμὸς δούλων ἐφέρετο ἐκ τῆς Θράκης,
ἐνθα αὐτοὶ οἱ γονεῖς ἐπώλουν πολλάκις τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα
(Ἡροδ. Ε. 6).

Ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ὑπῆρχεν ὠρισμένη τις ἀγορά,
ὅπου ἐγένετο ἡ δουλοπρασία, ἐλέγετο αὐτὴ κύκλος, ἐπειδὴ ἴσταντο
κυκλῶ οἱ πωλούμενοι (Ἄρποκρ. ἐν Α.) πολλάκις ἐδημοπρατοῦντο
τιθέμενοι ἐπὶ πέτρας τινος, ἥτις ἐλέγετο Πρατῆρ λίθος (Πολυδ. Γ.
78.) Ἐν Ἀθήναις ἦσαν διωρισμένοι αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐγένετο δου-
λοπρασία ἐπωλοῦντο συνήθως τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ μηνὸς
(ἔνη καὶ νέα) ἢ τὴν νομηνίαν. (Ἀριστοφ. Ἰππ. 43. καὶ Σχολ.) Ἡ ἀξία
τῶν δούλων διέφερε κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὴν δύναμιν καὶ τὰ προ-
τερήματα ἐκάστου. Κατὰ τὸν Ξενοφῶντα (ἀπομν. Β. σ. § 21) τινὲς
μὲν ἐτιμῶντο μῶν δύο, ἄλλοι μὲν ἡμισείας μῶν, τινὲς ἐπωλοῦτο
πέντε μῶν καὶ τινὲς δέκα. Νικίας ὁ Νικητάρου ἠγόρασε ταλάν-
του δούλον, διὰ νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Λαυρείου. Ὁ
Boeck (Πολιτ. Οἰκον. Ἀθην. Α.) συνέλεξε πολλὰς περὶ τῆς τιμῆς
τῶν δούλων λεπτομερεῖας ὑπολογίζει τὴν ἀξίαν ἐνός κοινῶν μεταλ-
λουργοῦ δούλου δραχμὰς 125 ἕως 150. Ἡ γυνῶσις τέχνης τινος
εἶχε μεγάλην ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ δούλου ἐπιβρόσιν. Ἐκ τῶν 32 ἢ 33
μαχαιοποιῶν δούλων τοῦ πατρὸς τοῦ Δημοσθένους, τινὲς ἤξιζον πέν-
τε, ἄλλοι ἐξ καὶ ὁ ἐλάχιστος ὑπὲρ τὰς τρεῖς μῶν· οἱ δὲ εἴκοσι
κλινοποιοὶ αὐτοῦ ὁμοῦ 40 μῶν, (Ἀροβ. Α. σελ. 816). Μεγίστη
ἦτον ἡ ἀξία τῶν ἐταιρῶν, αἰλιτριδῶν καὶ κιθαρωδῶν, αὐταὶ
ἐπωλοῦντο κοινῶς 30 μῶν (Ter ἀδελφ. Α. III. 37. Β. 50, IV. Ζ.
24. Φορμ. Γ. 3. 24.) ἡ Νεαῖρα ἐπωλήθη ἀντὶ τῶσων (Δημοσθ. Κ.
Νεαῖρ. σελ. 1354· 16).

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀθήναις δούλων ἦτον μέγας. Κατὰ τὴν ἐπὶ
Δημητρίου τοῦ Φιληρῶος γενομένην ἀπογραφὴν (π. χ. 309) ἦτον
21,000 ἐλεύθεροί, 10,000 μέτοικοι καὶ 400,000 δούλοι καθ' ὅ-
λην τὴν Ἀττικὴν. (Κτησικλ. παρ' Ἀθην. Δ. σελ. 272. επ.). Ἐνεκα
τῆς ἀπειρώς μεγαλητέρας ταύτης ποσότητος τῶν δούλων ὡς πρὸς
τοὺς ἐλευθέρους, συγγραφεῖς τινες νεώτεροι ἀποβρίπτουσιν ὅμως τὴν
ἀπογραφὴν ταύτην (Niebuhr Hist. Rom II. 69. σημ. 143.) ἄλλοι
ὑποθέτουσιν ὅτι διεφθάρη ὁ ἀριθμὸς καὶ διορθῶσαι τὸ 400,000 εἰς
40,000 μόνον. (Hume Essays vol I. p. 443). Ὁ Boeck (ἀνωτ. Α.)
καὶ ὁ Κλίντων (F. H. II. σελ. 391.) νομίζουσι δικαίως ὅτι ἡ ἀπογραφὴ
αὕτη περιλαμβάνει μόνον τοὺς ἀνδρας ἐλευθέρους καὶ μετοίκους, τοὺς
δυναμένους νὰ πολεμῶσι, τοὺς δούλους δὲ, ὡς κτήματα θεωρουμέ-
νους, περιλαμβάνει ὅλους, παντὸς φύλου καὶ πάσης ἡλικίας. Ὁ
Boeck ὑπολογίζει τοὺς ἐλευθέρους πρὸς τοὺς δούλους ὡς 1 πρὸς 4.
Ὁ Κλίντων ὀλίγον τι περισσώτερον τοῦ 1 πρὸς 3. Πλὴν, ὅπως καὶ
ἀν' ὑπολογίζονται, εἶναι ἀνεπιβλήτων ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν δούλων
ἦτον ἀσυγκρίτως μεγαλητέρος τοῦ τῶν ἐλευθέρων. Ὅτε κατέλαβον
αἱ Ἀσκεδαμόνιοι τὴν Δακλίαν, ὑπὲρ τὰς εἴκοσι χιλιάδας δούλοι
τῶν Ἀθηναίων κτήματάς τας πρὸς αὐτοὺς (Θουκ. Ζ. 27). Καὶ ἐν
Κορίνθῳ καὶ ἐν Αἰγίνῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν δούλων ἦτον μεγίστος. Κατὰ

μεθ' υποθήκης, ἐγγύσεως, ὅτι θέλει ἀποδώσει εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ καταβληθέντα, ἐξ ὧν, ἂν δὲν ἐκπληρωθῇ τὰ εἰρημένας ὑποχρεώσεις.

Ζ'. Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς παύεται ἡ ὑποτροφία εἰς ἐκείνον, περὶ οὗ ἤθελε πληροπορηθῆ ἡ Κυβέρνησις, ὅτι ἀσχολεῖται εἰς ἄλλην παρά δι' ἡν ὄρισθη ὑπότροπος ἐπιστήμη, ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ Γ. ἄρθρου τοῦ παρόντος Βασιλικῆς διατάγματος. Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ περιπτώσει ὑποχρεῖται ὁ παύμενος ν' ἀποδώσῃ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ μέχρι τῆς διακοπῆς τῆς ὑποτροφίας διαπανθθέντα. Ὄθεν διὰ τοῦ μεθ' ὑποθήκης ἐγγυητικοῦ, τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖται νὰ διδῇ ὁ ὑπότροφος κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, θέλει λαμβάνεσθαι φροντίς εἰς ἐξασφαλίσειν καὶ ταύτης τῆς ἐνδεχομένης περιστάσεως.

Η'. Τὰ περὶ ἀποστολῆς ὑποτρόφων εἰς ἐκμάθησιν τῶν καλῶν τεχνῶν ἢ βιομηχανίας τινὸς θέλουσι κανονισθῆ δι' ἐτέρου Βασιλικῆς διατάγματος.

Ἄνατιθεταὶ ἡ δημοσίευσίς καὶ ἐκτελέσεις τοῦ παρόντος Διατάγματος εἰς τὸν ἡμέτερον ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Παιδείας.

Ἀθήνησι τῆ 13 Ὀκτωβρίου 1852.

ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως.

Ἡ Βασίλισσα
ΑΜΑΛΙΑ.

Σταῦρος Βλάχος.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Εἰς τὸν νέον Καζαμίαν τοῦ Κ. Γκαρπολά (τοῦ 1853) ἀναφέρεται ὅτι ἡ Πεντηκοστή ἐστὶ τὴν 17 Ἰουνίου, ἡ Ἀνάληψις δὲ τὴν 28 Μαΐου, τούτέστι 20 ἡμέρας πρότερον. Ἡ ἑορτὴ δὲ τῶν ἁγίων Πάντων 14 Ἰουνίου, τούτέστι τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς. Δὲν γνωρίζομεν πῶς συνέβη ἡ μετατόπισις αὐτῆ τῶν ἑορτῶν τούτων καὶ ἄλλα τινὰ λάθη οὐσιώδη. Ὁ εὐρωπαϊκὴν ὑπόληψιν ἀπολαμβάνων καλότυχος Καζαμίαις ἔχασε ταύτην ἐν τῇ Ἑλλάδι, διότι τὰ περισσώτερα τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φερομένων ἡμερολογίων εἶναι κατάπλα ψεύδους καὶ ἀγυρτείας. Τοῦ Κ. Α. Κορομηλά ὁ Καζαμίαις ἐκδοθεὶς ἤδη εἶναι ἀκριβέστερος καὶ μὲ εἰκόνας στολισμένους ποικίλας περιέχει ἔτι καὶ ἀσπειρότατα ἀνέκδοτα κ.τ.λ. Ὁ δὲ τοῦ διανομῆς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν διανεμηθήσεται δωρεὰν τοῖς συνδρομηταῖς αὐτῆς τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους.

Οἱ Πανιερώτατοι ἐπίσκοποι Φωκίδος, καὶ Θεβῶν ἀπῆλθον χθὲς εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν Ὁθεβῶν καὶ Λεβαδείας ἐτέλεσαν ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἀσωμάτων τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν μνημόσυνον, τὰ πάντα ἰδίως ἀναλώμασι παρασκευάσας, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ποτὲ γέροντός του ἁγίου Θεβῶν, καὶ τῶν ἐν τῇ εἰρημένῃ Μονῇ ἐνταφιασμένων ἄλλων ἱεραρχῶν, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀπὸ τοῦ 1834 θανόντων.

Ἡ ἀπὸ τοῦ 1843 διακοπεῖσα ἐκδοσις τῆς σπουδαιοτάτης ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ἀρχίζει αὖθις νὰ δημοσιεύηται. Ἐὰν πάλιν εὐχαριστήσωμεν καὶ ἐπαινώσωμεν τὸν ἐνεργήσαντα τὴν ἐπανάληψιν ταύτην Κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ τοὺς ἀρμοδίους ὑπαλλήλους, θὰ μᾶς εἴπωσιν ὅτι πάλιν θυμιάζομεν ἄλλως τε εἶναι καὶ περιττοὶ οἱ λόγοι τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, ὅταν τὰ πράγματα παρῆρσιν λαλῶσιν.

Ὁ Κ. Α. Σχοῦτας προμηθεύει ἐξ ἀπάσης τῆς Εὐρώπης παντὸς εἶδους συγγράμματα τοῖς ἀνάγκην ἔχουσι, καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνότερας ἢ τὰς παρ' ἄλλων ζητούμενας, καὶ ἔτι φέρει αὐτὰ ταχύτερα παντὸς ἄλλου.

Ὁ δημοδιδάσκαλος τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, Κ. Μ. Κωβιῶς πρόπειν ἀναγνώσῃ τὸν 4 καὶ 5 παράγραφον τοῦ Β'. κεφαλαίου τῆς πρὸς Τιμόθεον β'. ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν ἐκεῖ διδομένην συμβουλήν. Τοῦτο πρέπει νὰ κάμῃ καὶ ὁ Πανοσιώτατος προστάτης αὐτοῦ.

Ἀνηγορεύθησαν διδάκτορες τῆς νομικῆς οἱ ΚΚ. Ἰωάννης Ζούδης καὶ Παρασκευάπουλος, ὑποστάντες ἐπιτυχῶς πάνυ τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις.

Ὁ Κ. Σ. Βλαστὴς τυπογράφος ἐξέδωκε Σύνεψιν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀπ' ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὑποδουλώσεως αὐτῶν, πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ἐν τῷ

προλόγῳ ταύτης ἐξελέγχονται λεκτικὰ καὶ πραγματικὰ τινὰ σφάλματα τῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα κυκλοφορούσης διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Τιμ. λ. 50.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὴν 11 τ. μ. ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἀπήγγειλεν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τὸν ἐναρκτικὸν λόγον εἰς τὸν πρῶτον παράγραφον τοῦ ὁποῦ γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Δουκὸς Οὐελλιγκτῶνος καὶ τῆς λίπης ἣν φέρει ἡ Α. Β. Μ. διὰ τὴν στέρξιν τοῦ περιφήμου τούτου ἀνδρός, τοῦ ὁποῦ αἱ μεγάλαι πράξεις ὑψώσαν τῆς Ἀγγλίας τὸ ὄνομα. Μετὰ πολλὰ ἄλλα ζητήματα ἐπιφέρει καὶ τὰδε — «διεταξα ὅπως αἱ ἐκδόσεις τῆς ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ ἐξέλεξις τοῦ συστήματος τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Πανεπιστημίων Ὁξφόρδ καὶ Κανταβερβηγίας, ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν κρίσιν τῶν διευθυνόντων βραῦτα πρὸς ἐξέτασιν, καὶ πιστεύω ὅτι διὰ τοῦ ζήλου ὑμῶν θέλω δυνηθῆ νὰ ἐξομαλύνω τὰς νομίμους δυσκολίας, αἰτίνας καθιστῶσι ματαίαν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Πανεπιστημίων ἐν γένει καὶ τῶν Δουκίων τοῦ νὰ εἰσαχθῶσι εἰς τὸν ὄργανισμὸν αὐτῶν αἱ μᾶλλον συνάδουσαι πρὸς τὴν ἐποχὴν τροποποιήσεις. κτλ.»

Ἡ εἰς τὸν βασιλικὸν τούτον λόγον ἀπάντησις ἐγένετο, ὡς συνήθως ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀθροῦτως καὶ ταχέως. Ὁ πρωθυπουργὸς Δερβάυ διεκήρυξεν ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ ὅτι ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις δὲν ἔχει σκοπὸν ν' ἀνιμιχθῇ οὐδόλως εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Εἰκάζουσιν ὅτι διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐνοεῖ τὴν Γαλλίαν.

Τὴν 9 τ. μ. ἠσθάνθησαν σεισμὸν καθ' ὅλην τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἰρλανδίας ἀπ' ἀρκτοῦ πρὸς μεσημβρίαν, ἀλλοῦ μὲν σφοδρὸν ἀλλοῦ δὲ ἥτιον τοιοῦτον.

Ἡ ἐταιρία τοῦ Ἰελίνου Παλατίου ἔλαβε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν νὰ μεταφέρῃ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Ἀγγλίαν τὸν ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας, καὶ νὰ στήσῃ αὐτὸν ἐν τῷ κήπῳ τοῦ εἰρημένου Παλατίου. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐδωρήσατο ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ὡς εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας ἀντιποιοῦμενος Κόμης Σιαμπὸρ (Ἐρβέρκος Β') διένειμε λάθρα καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν προκηρύξεις κατὰ τῆς ἐπικειμένης ἀνακηρύξεως τῆς Αὐτοκρατορίας, παρακαλεῖ δὲ τοὺς ὀπαδοῦς του εἰς τὸ ἐμμένειν σταθερῶς τῇ τῆς νομιμοφροσύνης ἀρχῇ, καθ' ἣν οὗτος θεωρεῖται ὡς ὁ νόμιμος κληρονόμος τῆς δυναστείας τῆς Γαλλίας.

Ὁ Α. Ναπολέων προτίθεται νὰ ἐλαττώσῃ τὸν στρατὸν ἐν ἀφαιρέσει πικανῶν περὶ πολέμου, ἰδέαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ ἑθελώσῃ ὅτι ἡ Αὐτοκρατορία εἶναι εἰρήνη.

Γράφουσιν ἐκ Πεδεμοντίου. Ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἐτελείωσεν ὁ Κόμης Καθούρ προσελήθη ὑπὸ τῆς Α. Μ. νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον.

Ἡ Α. Α. Γ. ὁ Πρίγγιψ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας εἶχεν ὑπάγει κατὰ τὴν 13 9βρίου εἰς Φοντενδβλό.

Τὸ οὐνωδέστερον νέον τὸ ὅποιον ἔφερον ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Ἀγγλίαν τὸ ἀγγλικὸν ἀτμόπλοον ὁ Καναδάς, εἶναι ἡ ἐντόπως ἦν ἐπροξένησεν εἰς τὰς Ἠνωμένας Ἐπαρχίας ἡ ἐκ μέρους τῶν Ἰσπανικῶν Ἀρχῶν τῆς Ἀθάνας ἄρνησις τῆς εἰσόδου εἰς τὸν λιμὲνα τῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἀτμοκινήτου Grescen City. Ἡ ἄρνησις αὕτη ἐγένετο ἐξ αἰτίας τῆς ἐμφανίσεως ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἀτμοκινήτου τοῦ κυρίου Σμιθ, εἰς ὃν ἀπέδιδον ὅτι ἐβραδιόργει διὰ τὴν ἀνασιτάωσιν ὅλης τῆς νήσου, ἵνα ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν Ἰσπανικὸν θρόνον.

Αἱ ἐκ Καλλιφορνίας εἰδήσεις εἰσι πάντοτε εὐχάριστοι. Ἐσχάτως τὸ ἀτμοκίνητον Golden Gate ἔφερον εἰς Πανάμν ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια δολλάρων ὄγκωδεις δὲ βῶλοι χρυσοῦ ἀνεκαλύφθησαν ἀπὸ τινος εὐτυχῆς μεταλλουργοῦ.

Εἰς τὰς Σκωθίχας νήσους ἐπεκράτει μεγίστη ἐπιδημικὴ ἀσθένεια, ἣτις ἔκαμε νὰ διακοπῶσιν αἱ ὑποθέσεις τοῦ τόπου.

Εἰς τὴν Καρολούπολιν τῆς Ἀμερικῆς ἔκαμε μεγάλην θραῦσιν ἡ κιτρινοθέρμη.

Οἱ Κ.Κ. Συδρομηταὶ θέλουσι πληρῶναι τὴν συδρομήν των ὅταν ἐπιδηθῆται αὐτοῖς ἡ ἐντυπος ἀπόδειξις ὑπογεγραμμένη ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ ἐκδότου καὶ τοῦ τυπογράφου.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

Ὁδὸς Ἀθηνῶν (ἀριθ. 274.)